

Petr Šámal

.....

KRIMINALISTA

Legenda
pražské
mordparty
deviantům
na stopě

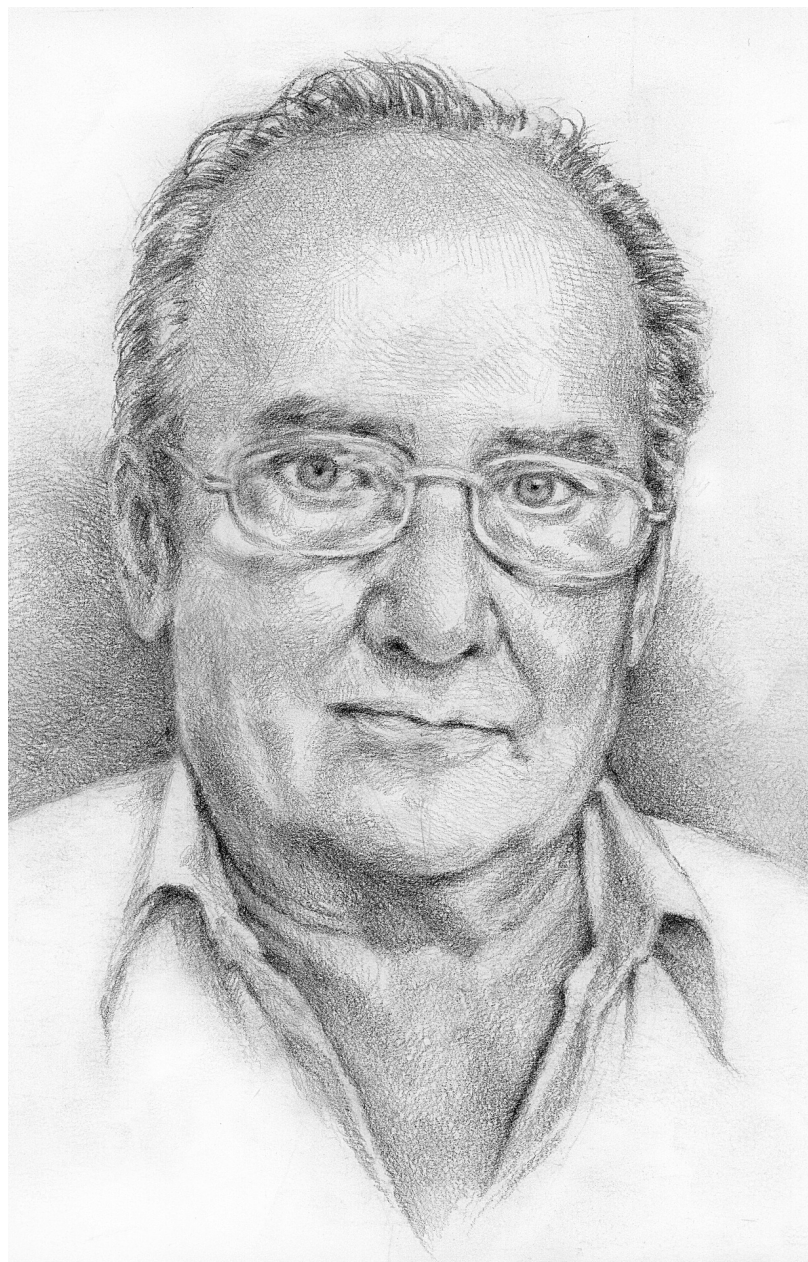
E

EPOCHA

Jiří Markovič

.....

KRIMINALISTA

Petr Šámal

.....
KRIMINALISTA

Jiří Markovič

Legenda pražské mordparty
deviantům na stopě

NAKLADATELSTVÍ
EPOCHA

Nakladatelství a autor děkují níže uvedeným firmám
za pomoc při propagaci této knihy:

BEFATEAM s.r.o.

Copyright:

Text and Photo © Petr Šámal, 2015

© Jiří Markovič, 2015

Photo © Karel Šanda, 2015

Illustration © Helena Pavlíková, 2015

Layout and Design © Karel Kárász, 2015

Czech Edition © Nakladatelství Epoque, 2015

ISBN 978-80-7425-248-8

Jinak jsme tátovým povoláním byli postiženi
samozřejmě celá rodina.

Já, když se ohlédnu do svého dětství a vezmu to
v porovnání se svými vrstevníky, tak nás máma nikam
nepouštěla, protože za každým rohem číhal vrah.

A to přetrvává dodneška, i když jsme dospělí,
tak se o nás pořád bojí. Určitě to bylo doma cítit,
ale na druhou stranu – i v dobrém,
to dětství bylo takové zajímavější.

Tak třeba výlety.

Většina rodin bere svoje děti na normální klasické výlety,
kdežto já jdu na výlet do Prokopáku,
kde mně táta podrobně popisuje, co se tam dělo a odkud se
střílelo. Budu na to vzpomínat celý život.

Vždyť já, díky výletům po Praze, dodnes vím,
kde na kterém dvorku byla domácí zabijačka
a že tamhle ubodal někdo někoho a další mordy.

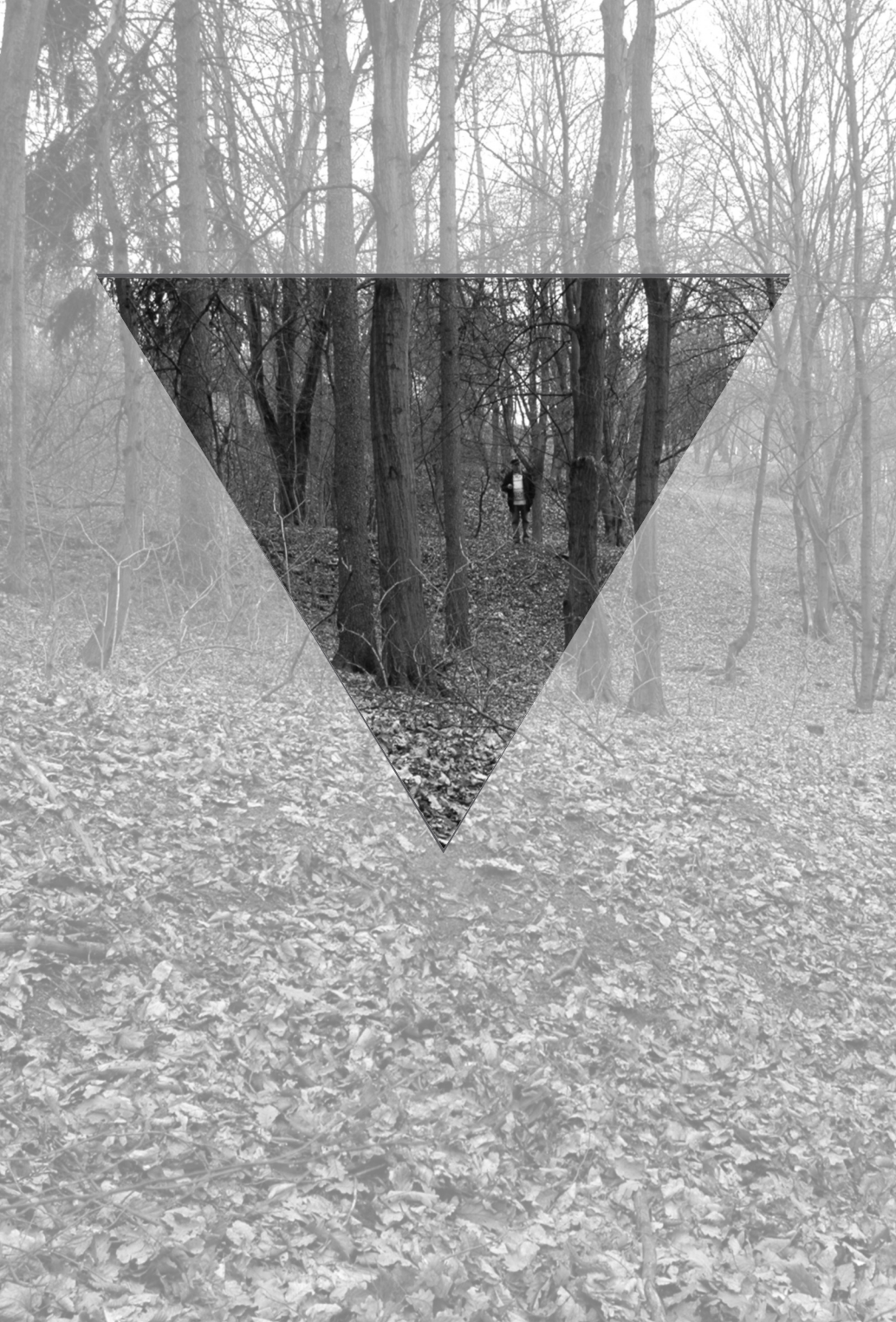
V tomhle tom to bylo takový zvláštní, že na jednu stranu tam
byl ten strach mamky, který tam byl cítit neustále,
a na druhou stranu to bylo, díky tátovi,
takový to jedno velký dobrodružství...

Jiří Markovič, syn

Usmrkanec

1

8. dubna 1985

Velikonoční pondělí

Velikonoce celé propršely. Na příchodí jaro to teda vůbec nevypadalo. Naopak, jako by zima ještě neřekla své poslední slovo.

Provlhlá metropole s nastupujícím večerem pomalu vysychá a v odrazech projíždějících aut se tu a tam ještě nějaká ta louže zaleskne. Byty se postupně rozsvěcují, tak jak se lidé navracejí po velikonočních svátcích zase domů.

Někteří přijíždějí – jiní zase odjedou.

Za jedním z mnoha oken vysokého činžovního domu pobíhá v prádle mladá, asi dvacetiletá žena s narůstající nervozitou.

„Mamíí, kde mám tu žlutou bundu, co jsem měla ráno s dětma na koledě?“

„Já jsem ti ji uklidila, a ty chceš jít ještě teď večer ven?“

„Jo, já se ještě stavím za Ivanem, my jsme domluvení,“ uspěchaně volá do ložnice, oblékajíc si džíny, svetřík a červenou mikinu.

Matka přináší lehkou nepromokavou bundu.

„Ale nebuď tam dlouho, Aličko, víš, že zítra ráno jedete.“

„Neboj, chci být zpátky do Moulina, minule jsem ho prošvihla!“ Letmo zmíní oblíbený televizní krimiseriál, pravidelně vysílaný v pondělní večery.

Cestou přes kuchyň ještě políbí dvě hrající si malé děti. Holčička asi pětiletá, starší než její malý bráška, zvedne hlavu:

„Mami, ty jdeš pryč?“

„Jenom na chvílku, zlatičko, babička vám přečte pohádku.“

Venku se rozsvěcí pouliční osvětlení, dopravní provoz slábne a na rohu ulice vzplane ohýnek zapalující cigaretu.

Alice vybíhá z domu, rozhlédne se a přechází ulici. Na rohu na okamžik zaváhá, pak ale zvolí zkratku vlevo blížkým lesíkem.

„Aspoň budu u Ivana dřív,“ pomyslí si a celá natěšená v očekávání příštího setkání ani nepostřehne žhnoucí cigaretu ve stínu domu. Pozornosti lovce číhajícího na kořist však mladá žena v krátké bundičce a přiléhavých džínkách neujde! V krátkém odstupu ji následuje do spoře, pouze několika lucernami osvětleného lesoparku. Cesta se zde vine podél rokle stále více se vzdalující od městského ruchu hlavní ulice.

Ivan vyšel před ubytovnu, zapálil si cigaretu, aby si ukrátil čas čekáním na svou milou. Koukne na hodinky a pak vzhůru na nebe.

„Pršet snad už nebude,“ pomyslí si Ivan. Pozoruje honící se mraky a labužnický přitom vyfukuje cigaretový kouř.

Ne, ten večer už opravdu nepršelo.

Alice se snaží přidat do kroku, cítí, že ji COSI sleduje, má strach, ale nohy jako by zdřevěněly. Hlava jí třestí, les je náhle temný a nikdo v dohledu, jen ona sama a... kroky v zádech. Sebere všechnu odvalu a začne utíkat!

Nemá však šanci, po třech krocích je dostižena, cítí ho v zádech, slyší jeho dech a náhle... skočí na ni a sevrě ji zezadu levou paží přes ohryzek krku – pravou stisk ještě zesílí a strhává ji na sebe.

„Budu mu po vůli a snad mě pak nechá,“ bleskne jí hlavou a začne si rozepínat bundu a kalhoty, stisk však ještě zesílí!

„Né, prosím né,“ sotva sípá a snaží se aspoň škrábáním uvolnit sevření, postupně se jí však vše rozmazává... stisk povoluje a cítí, že je vlečena někam dolů, d o l ů ů ů.

A znovu škrcení, teď na ní klečí, zatímco ona leží na zádech. „Nemohu dýchat! Tak si vem, co chceš, a nech mě bejt...“

Teď přestal – z dálky jsou slyšet kroky – někdo jde po cestě. „Je mně zle, Ivane! Krimiseriál... Komisař Moulin... ten už nestihnu... a ty kroky... jsou blízko... křičím!!!, ale leží na mně a drží mi pusu.“

„Ale co to dělá???!!! Mám plnou pusou hlíny a kamení... dávím se a dusím!!! Padám!!!

PROČ MNĚ TO DĚLÁ???“ ...

Nad městem se z mračen vylouppl měsíc, v jehož svitu spěchá Ivan lesem naproti své milé a v jehož svitu zároveň vrcholí tragédie, jaké píše jenom život.

Alice dopadne na dno rokle, kde zůstává bezvládně ležet v očekávání svého trýznitele. Ten slézá dolů a začne ji pomalu svlékat, sundává jí řetízek z krku – zálibně si ho prohlíží, stáhne ještě prstýnek a obojí mizí v kapse. Poté z jejích kalhotek vytvoří roubík, který jí následně nacpe do úst, už tak plných hlíny. Ještě ji potáhne na rovné místo ke stromu, vrátí se pro její bundu, kterou pečlivě rozloží mezi její nohy pod svá kolena, aby se při souloži sám neumazal...

„Tak, ale opravdu už spát, podívejte, kolik je hodin – za chvíli je tady maminka,“ hartusí na děti ležící v postýlkách jejich babička.

„Babi, ještě jednu, prosím,“ loudí děti další pohádku. „A proč tady maminka už není?“ dožaduje se holčička.

Alice se znovu probírá z děsivého snu, vnímá, jak do ní přiřáží, nemůže dýchat, celé hrdlo má v jednom ohni a tak se snaží podvědomě o trochu vzduchu aspoň nosem.

„Jak jedno a to samé může být krásné a odporné zároveň,“ jí přijde na zmučenou mysl jakoby z dálky...

V extázi na ni spadl a jak na ní ležel, slyšel, že jí tluče srdce. Sáhл vedle a z uschlého listí vyrobil smotky, kterými neprodyšně násilím ucpal obě její nosní dírky a tyto smotky navíc ještě zatlačil hlouběji prstem. Alici potom otočil na břicho a zasypal listím. Poté sebral její boty a odešel roklí nahoru směrem k cestě...

Alice už nepůjde za Ivanem,
Alice už neuvidí Komisaře Moulina,
Alice už nepohládí své děti,
Alice už je totiž úplně celá mrtvá.

2

Pohřešovaná

Obloha nad metropolí se vyjasnila, konečně je po dešti a jenom měsíc – ten němý svědek – shlíží dolů.

K ránu začalo být na policii rušněji než je obvyklé.

V průběhu noci byl Ivan, když se nedočkal své milé, několikrát u její matky, jak následně procházel cesty vedoucí k ubytovně a zpátky. Když šel poprvé – ještě žila, to byly ty kroky... Tak blízko a tak daleko!

Později i s matčíným přítelem prošli znovu cestu podél rokle k ubytovně a zpět, ale děvče zase nenašli. A ani nemohli.

V tu dobu už odpočívala na dně rokle, celá ukryta ve svém hrobě zlatavého listí, z něhož prosvítala pouze malá část levé nohy a červeně nalakovaný prst pravé ruky jako memento hrůzné noční tragédie.

Na sklonku noci zoufalá matka volá místní policejní oddělení. Službu konající ospalý mladík si vše zaznamená a doporučí vyčkat do rána. Jestli se Alice nevrátí, tak ať přijde matka sepsat protokol o pohřešování. Až potud by to byl vcelku standardní policejní postup, pokud by mladý policejní elév nebyl také zamilovaný.

Což on byl. A to až po uši!

Proto při představě, že jemu by také nemuselo dorazit milované děvče, začal konat. Obvolal Rychlou záchrannou službu, lékařskou pohotovost, nemocnici, psychiatrii i záchytku. Nikde však popisovanou mladou ženu hlášenou neměli. O Alici nevěděli nic ani na oddělení dopravních nehod a nefigurovala ani na seznamech zadržených osob. Nechal ještě projet policejní hlídkou zmíněnou lesní cestu – rovněž bezvýsledně.

Když hned ráno přišla nevyspalá a uplakaná matka sepsat zmíněný protokol, tak dceřino zmizení označila jako nevyšetřitelné. Uvedla, že Alice přijela s dětmi na velikonoční svátky

už v pátek dopoledne a měla odjet právě dnes ráno. Bez dětí by určitě nikam neodjela.

„Sebevraždu naprosto vylučuji, dcera žila pro své děti,“ uvedla na zmíněnou otázku ohledně takových úmyslů.

Už během dopoledne byly podél cesty v lesíku objeveny části ženského oblečení!

Okamžitě se v prostoru lesní cesty a přilehlého okolí rozeběhla rozsáhlá pátrací akce.

Terén, ve kterém se pátrací skupina pohybovala, tvořila poměrně hluboká rokle sevřená dvěma poněkud příkrými stráněmi, porostlými listnatými stromy a keři, nyní ještě holými. Listí z nich na podzim spadané bylo hojně rozseté po obou přilehlých stráních a zcela vyplňovalo dno rokle, která teď v jarním slunci doslova zářila žlutou barvou. Tak žlutou jako dámská bunda, nalezená ještě spolu s dalším oblečením zahrabaným pod kusem igelitu, přikrývajícím staré ohniště.

Alice byla nalezena kousek od ohniště. Nahá. Přikrytá listím. Tím celá pátrací akce skončila...

Od teď už to byla práce pro chlapy z oddělení vražd
a tým pro vyšetřovatele Jirku Markoviče
a jeho tým.

3

Případ Alice

Vyšetřovatel Markovič toho tu velikonoční noc mnoho nenaspal. Jednak dopisoval návrh obžaloby pro soud z posledního případu, ale hlavně tyto Velikonoce využil k učení. Studoval totiž posledním rokem vysokou školu a měl před závěrečnými zkouškami. Školu dělal externě při zaměstnání a i když téma jeho diplomové práce *Sadismus v souvislosti s vyšetřováním a dokazování vražd* se mu psalo díky jeho profesi a letitým zkušenos-

tem s vraždami snadněji, musel často studovat po nocích a rána podle toho vypadala.

Komisaři Moulinovi se sice fyziognomicky nepodobal – menší postavy, klidnější v jednání, ale jinak co se týče stylu vyšetřování, rozhodnosti, rychlého úsudku, se od svého slavného seriálového kolegy příliš nelišil. Zrovna jako on vyžadoval od svého týmu absolutní profesionalitu, pracovitost a důslednost. Stejně jako Moulin, tak i Jirka je vždy slušný a má smysl pro fair play.

A hlavně nestydí se přiznat, že se na oblíbený krimiseriál vždycy rád podívá.

Tak toho zmíněného povelikonočního rána, povzbuzen silným turkem a několika cigaretami, dorazil tehdejší major Markovič do práce a zahájil jeden z dalších běžných dnů na oddělení vražd.

Toho rána si také na stanici metra v davu lidí jeden z nich pomyslí na to, „jestli TY BOTY zahodil dost daleko a proč měla u sebe tak málo peněz?“ Řetízek a prstýnek hřeje příjemně v kapse. „UKONČETE VÝSTUP A NÁSTUP – DVEŘE SE ZAVÍRAJÍ!“

„Jirko, máš jít ke starýmu,“ oznamuje ve dveřích Markovičovy kanceláře kapitán Vychytil. „Co se děje, ráno jsem s ním mluvil a nic neříkal,“ diví se Markovič a odklepává popel bůhví kolikáté cigarety toho dne v řadě...

„Nevím, ale prej nějaký průser na čtyřce,“ šklebí se Vychytil.

Když Markovič dorazí k náčelníkovi – ten, viditelně nervózní, mávne rukou směrem k bytelné kožené sedačce dominující jeho kanceláři.

„Posad' se, Jiří, dáš si něco?“

„Něco vážného, šéfe?“ Sedá si a vytahuje krabičku cigaret.

„Ále, volali z okrsku, vražda mladé ženy v lesoparku a podle hlášení – pěkně brutální.“ Náčelník vstává od svého stolu a jde se posadit naproti Markovičovi.

Potřebuji, aby ses toho ujal,“ – a zaráží zvednutou rukou případné detektivovy ještě nevyřčené námitky předem.

„Vím, doděláváš ještě to přepadení v Karmelitské. Ale tohle má přednost, Karmelitskou předej Novákovi a tady na to si vezmi, koho budeš potřebovat.“ Hledí mu zpřímá do očí.

Markovič si zapaluje cigaretu.

„Dej mi Krejzu a pár chlapů z kriminálky.“

Vyfoukne kouř, usadí se pohodlně v pohovce a opětuje šéfův pohled.

„Výjezdovka už tam je?“

„Jo, jeli před chvílí. Na ohledání jsem poslal Karla Vomáčku.“

Opírá se rukama o kolena.

„Dobry a ještě lepší – takže už volali shora, co?“ konstatuje Markovič a pokyvuje hlavou.

Náčelník zvedne ruce a pokrčí rameny.

„A proč myslíš, že na to nasazují tebe?“

„Jirko, dostaň ho co nejdřív!“ zazní něco mezi prosbou a rozkazem na závěr této krátké rozpravy.

„Jako vždycky,“ oduší Markovič a jako by mu přes tvář přelétl lehký úsměv, možná jen stín úsměvu - anebo to bylo jenom zdání úsměvu, protože, když vstává, je zcela pohroužený do sebe.

Pro Markoviče je to výzva.

A Markovič už ví, že udělá opravdu všechno pro to, aby vraha dostal!!!

Jarní slunce dokáže zasvítit s přicházející silou.

A tentokrát svítilo opravdu silně! Jako by si chtělo vynahradit několikatýdenní absenci po dlouhé, nevlídné, zamračené zimě...

Scenérii, kterou však ten den ozářilo, lze nazvat jakkoliv, jen ne idylickou. Lesní údolí plné tlejícího podzimního listí. Postavy policistů, techniků, kriminalistů – podrobně prohledávajících každičký centimetr, a to celé nasvícené jako ve filmu: bílá – nahá a mrtvá – ALICE.

Muž v baloňáku, zcela pohroužený do sebe, zamíří přímo k ní.

Ten muž je vyšetřovatel Markovič a zatímco si všímá detailů, tak už mu hlavou běží:

„Proč? A takhle brutálně? Včera tady... zřejmě v noci – to-
tožnost bude vůbec první na pořadu. To musí být psychopat,
vraždící maniak, co tohle provedl.“

„Včera ještě žila...!“

„Naše Monika bude zanedlouho v jejích letech a... jak musela
trpět... než zemřela!“

„Musím to probrat s Pavlem Zemkem, profesionální psychi-
atr zcela jistě naznačí z nalezených stop podobu vraha.“

„Jak asi vypadá monstrum, které má tohle na svědomí?“

„Velmi často zcela normálně – jeden z nás. Denně se potká-
váme se spoustou lidí, o kterých nevíme, na co myslí, v jakém
světě žijí, ani co v příští minutě nebo hodině udělají. Lidí, co
mají dvojí tvář, žijí dvojí život.“

„Jako Jekyll a Hyde!“

Jirka Markovič, přicházející k tělu oběti, jakoby z dálky vnímá
hlas policejního lékaře Karla Vomáčky, zrovna diktujícího ohle-
dání těla do diktafonu:

„... z polohy mrtvoly ležící na břicho se široce roztaženými no-
hama usuzuji, že se jedná s největší pravděpodobností o sexuální
vraždu.“

„... ústa oběti ucpaná nějakou textilií, která asi čtyři centimet-
ry vyčnívá z úst.“

„... v obou nosních dírkách se nacházejí zasunuté smotky
suchých listů...“

„... z toho vyplývá, že oběť nesměla přežít...“

4

Prášily

Na Šumavu do Prášil, kde má Jirka chalupu, dorážím krátce
před polednem. Je krásný, slunečný podzimní den – takový ten
„jako stvořený“ jít na houby, či jen tak bloumat po lese. Jiří mě
vítá ve vrátkách, jako vždy naladěný s úsměvem.

Je neskutečné uvěřit tomu, že právě tento příjemný, bodrý chlapík byl před lety postrachem všech možných kriminálních živlů. Za doby jeho působnosti na 1. oddělení byla nejvyšší ob-
jasněnost vražd v dějinách kriminalistiky.

To on se zasloužil o dopadení takzvaného „spartakiádního vraha“ Straky či několikanásobného vraha – kanibala Hojera a mnoha dalších příznaků společnosti.

Celý pyšný mě provádí svojí útulnou chalupou, kam jezdí každoročně přes léto do přírody. Šumava je kouzelná, civilizaci dosud nezničená a divoký les táhnoucí se až do Bavorska mu začíná hned za domem. Vždyť i zde se také před léty natáčel film „Král Šumavy“ a močálovitá blata má Jirka prochozená křížem krážem.

Po úvodní nezbytné kávě mně servíruje vynikající „hovězí na houbách se šesti“, které sám uvařil a začínáme se probírat starými, zašlými kriminálními případy...

„Jiří, jak vůbec takové vyšetřování začíná? A jak se to dostane třeba k tobě na stůl?“

„Tak v tom lesíku se našla mrtvola, místňáci to dávají operačnímu důstojníkovi, který zastupuje ředitele Prahy a ten v podstatě okamžitě vyrozumí šéfa vyšetřovačky a šéfa kriminálky, no a my jsme se domluvili mezi sebou a vyjžděli jsme na místo. Já jsem tam měl v té době asi osm lidí, šéf mordparty přišel za mnou a říká hele, Jirko, je tam mrtvola a jeď se na to podívat. Já jsem se sebral a přijel jsem tam s klukama z kriminálky, doktor tam už byl a vyjžděla tam celá technika, ti na tom hned začali makat a já jsem jim řekl to, co se mi zdálo být užitečný: je to tady potřeba v prvé řadě celý prohledat, zajistit pohyb osob a samozřejmě zjištění totožnosti a prakticky všechny ty závažné věci, který se tam dějí – převoz na soudní téhle holčiny, po skončení dokumentace. Zejména zajištění stop, což v tomhle případě, jak si vzpomínám, se tam našlo nějaký oblečení pod igelitem, pod nějakýma klackama zaházený, takže to je tak to první z toho místa

činu. A potom máš ten problém, že teda samozřejmě musíš vyslechnout příbuzný, že jo? Tady v tom případě si vzpomínám, že první podezření padlo na toho jejího přítele, Ivana, to bylo celkem jasný, protože on se tam pohyboval v tomto prostoru a měl možnost prostě to udělat, jednak byl ženatý a taky časově se to s tím shodovalo. Takže on byl první na ráně.“

„A ten Ivan, to byl kdo? A odkud?“

„Takovej polocikán ze Slovenska, on byl ženatý a tady byl za prací – hezkej kluk.

Ke mně na stůl se pak dostane veškerá dokumentace z místa činu se zajištěnými stopami – tam se našly například její náušnice, ale nenašel se její řetízek a prstýnek, které prokazatelně, dle svědecké výpovědi její matky, měla poškozená při odchodu z domova na sobě, což byl, jak se později ukázalo, jeden z důkazů.“

„A ten doktor, který ji na místě činu ohledává, tak ten zároveň provádí pitvu?“

„Ne, tam byl tuším Karel Vomáčka, policejní doktor, který na místě určil v podstatě příčinu smrti a popsal viditelný venkovní zranění. To byl jeho jediný úkol. A pitvu tenkrát dělal soudní doktor Dogoši, snad ve Vojenské nemocnici.

Včera jsem se zrovna potkal s jeho synem na večírku v Policejním muzeu – tam to bylo tentokrát moc veselý. Promítal se tam, kromě jiného, film, který natočili tady na Prášílech. Oni natočili tři ty případy – jeden ostravské, jeden středočeské a Hojery. A on tam nepřišel ani Karel Malý, šéf tehdejší mordparty Středočechů, a Luboš Valerián, ten se také nedostavil z Ostravy, takže já jsem tam byl jedinej a těch čtyřicet nebo padesát lidí, kteří tam byli, vytvořili grupu a já jsem tam byl jak na tiskovce, to si nedovedeš představit a kromě toho se tam podepisovala ještě knížka mých případů. Já osobně jsem tam zodpovídal řadu

otázek na Hojera a další mé závažné případy a celé to nakonec vyznělo jako takové posezení se mnou, čili vínko tam bylo a zákusky, jednohubky a takovéhle blbosti.“

„Říká se, že tomu muzeu šéfuje snad ženská?“

„Jéžíšmarja, no s Marcelkou, my jsme se přímo tam dole nepotkali, ale potkala mě venku – a tak to víš – objímání a všechny tyhle věci – my jsme kámoši velký. Fakt. Ona tomu tam šéfuje – nechci hádat, ale aspoň tak třicet roků, možná víc, ale ona je opravdu dobrá a šikovná holka. A byla vždycky moc hezká...“

„Dáš si pivo?“ ptá se Jirka a odchází dolů do kuchyně pro dalšího lahváče.

„Já bych spíš ještě jedno kafe,“ poprosím a jdu za ním, „poslouchej, ty kafe skoro nepiješ? Což mně teda vůbec nejde dohromady s vyšetřovatelem na kriminálce, kde jsem si představoval litry tohoto černýho životabudiče.“ Usedám v kuchyni za stůl, zatímco on dává vařit vodu.

„Ále jó,“ protáhne a zasměje se, „vždyť já jsem jich udělal taky dvanáct denně a k tomu dvě, tři krabičky cigaret – když se vyšetřovalo kolikrát třeba celou noc až do rána. Akorát, že v poslední době jsem to omezil, možná tak na dvě, tři denně. A ani těch cigaret už není, co bejvávalo,“ a zapaluje si, zatímco mně zalévá kávu.

„No a tak tam ty stopy – to se všechno na začátku shromáždí a ty ty dostaneš na stůl během nějakého dne?“ vracím se k pokračování našeho případu a Jirka hned navazuje.

„Né, no to je okamžitě – už ten den se potkáš s klukama z kriminálky a dohodnete se na tom, co se bude dělat, už se dělají plány – je potřeba tohle a tohle a u těchhle lidí je potřeba zjistit alibi a začít na tom dělat hned. Je potřeba vyslechnout rodiče

a všechny ty lidi a to dělám já, abys mi rozuměl, nikdo jinej to za mě neudělá. Takže tím jsi v jednom kolečku a to je záprah. A potom rozhoduješ o tom, jestli zadržíš tady toho člověka nebo nezadržíš, že jo.

A já jsem se rozhodl, že ho zadržím, samozřejmě, protože on alibi neměl na tu dobu, co tam lítal sem a tam.“

„A tenkrát se žádal taky soud, aby ti ho povolili zadržet?“

„To já jsem požádal prokurátora, rozumíš, to musíš napsat červený papíry – žádost o vazbu, no, a prokurátor mně ho vzal do vazby. Tehdy to nevyřizoval soudce, ale napřed prokurátor na osmačtyřicet hodin a potom o další vazbě už rozhodoval soudce.“

„Jak dlouho jste ho tam drželi, prosím tě?“

„No, on tam byl asi šest neděl a prošel si řadou výslechu.“

„A vy jste to dávali také někde do televize?“

„To si, člověče, nejsem úplně jistej, ale médiema to proběhlo stoprocentně, ona se tenkrát blížila spartakiáda, tak to víš, že jsme byli všichni v kalupu a tam ty tlaky byly!!!“

5

3. května 1985

pátek

„Zavři oči – PŘEKVAPENÍ!“

„Co blázníš, Jirko? A kde jsi to vzal? Takovou nádheru!“ Žena středních let nevěřičně hledí střídavě na zlatý prsten s briliantem ve své dlani a na svého mladšího, asi patnáctiletého syna. Ten

naopak s neskrývaným potěšením pozoruje svoji užaslou matku.

„Ále, našel jsem to na dně bazénu, jak jsme byli minulý týden s klukama v Podolí.“

„Ten bude asi vzácněj, co?“ odtuší matka a zálibně si prsten prohlíží proti světlu.

„Nevím, asi jo,“ bez zájmu opáčí mladík, navlékaje si svetr.

„A co když ho někdo postrádá?“ Matka se zarazí a pátravě se na syna podívá.

„Tak si ho má lepší hlídat,“ ušklíbne se a hlavou mu prolétne, jak hladce vytáhl z kapsy té paní v metru peněženku, skrývající uvnitř zmíněný prsten.

„A opravdu jsi ho našel...? V tom bazénu?“

„No tak mamí! A kde asi...? Si myslíš, že se takový věci válej někde na ulici?“ rezolutně ukončí nepříjemný rozhovor.

„I když,“ – a zase je myšlenkami kdesi daleko ve svých fantaziích, „i na ulici se dějí různé věci...“ A po těle se mu rozlévá příjemné teplo.

„Kam zase jdeš? To nebudeš ani na večeri? Pořád se někde touláš,“ vrací ho do reality matka.

„Já se stavím ještě na zimáku a pak už pojedu na učňák – máme tam přípravy na praxi,“ odpovídá vyhýbavě a hrne se ke dveřím.

Matka se za ním starostlivě dívá, dokud se dveře nezavřou – povzdychne si a s prstenem v ruce jde do kuchyně, kde si ho pečlivě prohlíží.

Noční město vonící jarem má zcela zvláštní, podmanivé kouzlo – do tmy zářící neony spolu s rozsvícenými obchody a teplým jarním vánkem ještě zdůrazňují tu vzrušující náladu. „Lásky čas...“

Z kina, nad kterým shlíží z reklamy bojovně nasupený svalovec „RAMBO“, proudí davy lidí, ještě plných dojmů z právě zhlédnutého bijáku. Mezi nimi pomalu, jakoby bez cíle kráčejí-

cí docela obyčejný štíhlý kluk, zastaví se a zapaluje si cigaretu, potáhne, labužnický vyfoukne kouř, rozhlédne se a zamíří k nedaleké tramvajové zastávce. Cestou se pro cosi shýbne. Provázek??? Udělá na něm pár uzlíků, třeba se bude hodit!

Jirka – ano, je to ten Jirka, který dnes odpoledne obdaroval svou matku drahým prstenem.

Jirka, který před pár týdny slavil svých SWEET SEXTEEN, sladkých šestnáct!

Jirka, který přepadl a pokusil se znásilnit několik žen!!

Jirka, který jich už několik okrad!!!!

Jirka, který zavraždil Alici!!!!

Docela obyčejný kluk s dětským výrazem, ale s pohledem lovce, usedá do poloprázdné noční tramvaje, která se krátkým zacinkáním pomalu rozjíždí.

„Ten film byl dobrej, hodně dobrej – sám proti všem – a všechno mu vycházelo,“ zasní se, „ale vždyť mně taky všechno vychází. I teď, taková teplá noc, dneska si to musím užít... hodně! Moc!! Já to strašně chci!!!!“

Rozhlédne se po tramvaji.

„Co támhle ta? Ne, ta vpředu bude lepší – teď už jede sama.“

Dívá se na osamělou ženu před sebou.

„Kdo ví, jak vypadá,“ zamračí se. „Ale šetřit ji nebudu, vždycky kecaj – tady né, támhle to bude lepší, a pak volaj o pomoc, krásy!“

„Už vystupuje, pomalu za ní, jen ji nevyplašit.“

Žena klape podpatky ztichlou temnou ulicí, následovaná černým stínem... Ten se rychle blíží – jako panter za svou kořistí.

„Teď a mám tě... A je tady zase... Ten krásnej pocit vzrušení, když zaútočím!“

Přepadená žena sebou hází a zmítá se, ale útočník ji pevně svírá levým předloktím za pomoci pravé ruky a táhne ji dozadu, až postupně ztrácí vědomí...

„Cože, ty budeš škrábat, né, to nesmíš, tady si tě potáhnu k tomu autu, nikdo tady není. To se ti bude líbit...“

Odtahuje teď už bezvládnou ženu do stínu k malému nákladáku a otáčí ji na záda.

„Cože? Takhle stará? Zezadu jsi tak nevypadala... Co teď? Musím tě zabít, víš... Musím!!!“

A klečí na své oběti a vši silou ji rdousí.

„Do hajzlu, už mě bolejí prsty, ale vždyť já mám někde ten provázek...“

Kleká si ženě na krk a uvazuje jí kolem krku provázek, který vzápětí vši silou utahuje na uzel.

„Ještě jeden pro jistotu, no, to by mohlo stačit... Tak a teď se ukaž, co máš s sebou – prstýnky určitě, řetízek, hodinky taky...“

Postupně ženě stahuje všechny prstýnky, náramky a další šperky a vhadzuje to do její igelitové tašky, kterou měla v době přepadení u sebe.

„Ale co teď s tebou?“

Rozhlíží se kolem sebe, naslouchá, když jeho pohled ve ztichlé ulici upoutá zaparkovaný nákladáček. Vstane a zkouší plachtu, která není nijak zajištěná.

„Tak pojď, tady tě nikdo hned tak nenajde.“

A vhadzuje bezvládné tělo na korbu nákladáčku. Poté zajistí plachtu lankem do háčků, sebere ze země igelitovou tašku a klidným krokem odchází noční ulicí.

Z noční tramvaje v centru metropole vystupuje jediný cestující: Jirka, teď už bez igelitky, se dlouze dívá za odjíždějící tramvají, která zároveň odkryje protější nástupní ostrůvek. A na něm – v opačném směru – taktéž jediný cestující – hezká mladá žena, čekající na svou poslední tramvaj.

Jirka pomalu přechází koleje na protější stranu,

MÁJOVÁ NOC UVÁDÍ SVÉ DRUHÉ DĚJSTVÍ

„Tak teď už to musí vyjít!“

Celý vzrušený myslí na svou kořist v předním voze mladík jezdoucí v soupravě v tom zadním.

Na stanici Havana oba vystupují a mladík ženu s odstupem sleduje až do místa jejího bydliště. Když odbočí z ulice na cestičku, která vede ke třem vchodům bloku domu, kde bydlí, tak na ni zaútočí!

Beze slova ji zezadu chytí levým předloktím za krk a táhne ji za levý roh domu až do prostoru mezi zeď a keř. Zde si sedá do podřepu, až mu spočine rameny na kolenou. V této chvíli se však začíná intenzivně bránit, škrábe ho do obličeje, prsty dloube do očí a levou rukou mu vniká do úst a škrábe a škrábe.

„Necháš toho! Ty jsi mě kousla. Ty potvoro, to bolí!“

A stiskne jí krk tak silně, až žena upadá do bezvědomí.

„Počkej, já ti dám, kde máš boty?“

A udeří ji botou několikrát do levého spánku.

Potom ji odtáhne několik metrů až za dům k dalšímu keři, vrátí se zpět, sebere hodinky, které jí během zápasu upadly, obě její boty a igelitovou tašku, do které tyto věci dává a přenáší k tělu ženy.

„Tak se ukaž, co přede mnou skrýváš?“

Rozepíná jí světlý baloňák, vyhrnuje svetr...

„S podprsenkou se ti určitě rozepínat nebudu!“

A krátkým škubem ji trhá vedví, rozepíná jí sukni a sundává punčochové kalhoty a spodní kalhotky.

„Ukaž prsa – máš hezký, tak akorát – dvojky?“

Náhle se žena začíná probírat.

„Co, co se děje? Co tě to napadlo!? Nech mě bejt!“

„Buď ticho!“ zasyčí Jirka.

„Tak jo, ale tady ne, tady se bojím, pojď před dům, tam je víc světla a bude to tam lepší,“ nevzdává se žena.

„Tak dobře, ale nebudeš dělat potíže.“ Tváří se podezřívavě.

„Ne, ale počkej, obléknu se.“ A začíná se oblékat.

„Jdi přede mnou a neotáčej se!“

Jdou pomalu před dům, když se žena otočí.

„Neotáčej se!!!“

„A nesmíš křičet!“ varuje ji.

Když vtom: „POMÓÓÓC!“ zakřičí zoufalá žena.

Teď už Jirka na nic nečeká a zezadu ji levým předloktím stiskne tak silně, že podruhé už vykřiknout nestačí... a ztrácí vědomí...

Poté jí svléká sukni, kterou pod ní rozprostírá.

„Ještě, abych si umazal džíny,“ honí se mu hlavou, jak do ní vniká...

„Kdybys mě neviděla, tak tě možná nechám naživu, ale takhle?“

Hovoří sám k sobě, zatím co se doobléká a stojí nad ní. Kleká jí na krk a ramínko od podprsenky jí na krku utahuje na dva uzly.

Poté sebere její igelitovou tašku a jako předtím zase v klidu odchází.

Je konec dramatu. „Měla držet hubu,“ pomyslí si.

6

Žena s provazem na krku

Noc se pomalu chystala ukončit svou každodenní vládu a do ranního rozbřesku chybělo posledních pár hodin, když se rozezněl zvonek v bytě pana Hygina Caissiena Gbauguidiho.

O tom, že zázraky se dějí, svědčí nejlépe výpověď samotného pana Gbauguidiho, občana Beninu, zaměstnance Světové odborové federace – sekce Afrika:

„Té noci z pátku na sobotu jsme s manželkou už spali a nevěděli jsme, kdo by mohl tak pozdě v noci u nás zvonit. Přesto jsme šli s manželkou ke vchodovým dveřím do našeho bytu a ptali jsme se česky, kdo to je. Za dveřmi se ozýval nějaký hlas, ale nedalo se poznat, zda se jedná o muže nebo ženu. Já jsem se znovu česky ptal, kdo to je a zpoza dveří se ozvalo, abychom se nebáli, že je sama a z toho jsem poznal, že se jedná o ženu.“

Dali jsme řetěz a pootevřeli jsme dveře – a skutečně jsme viděli ženu, která má v obličejí krev a na krku měla nějaký provaz!!!

A až teprve, když vešla k nám do bytu, tak jsme si všimli krve na kabátu. Dále, co mě upoutalo, bylo bláto na kabátě, což vypadalo, jako kdyby se kutálela po zemi nebo jako kdyby ta žena byla tažena blátem.

Ta žena neměla u sebe žádné tašky, nic u sebe neměla.

Krev nebyla úplně čerstvá, na kabátě byla překryta blátem, ale na obličejí byla již krev zaschlá. Právě, že velice viditelná byla krev na obličejí a bláto na kabátě.

Když jsme otevřeli, tak ta žena měla ruce v kapsách a když vešla, tak řekla, že chce volat policii a vyndala ruce z kapes. Stále ještě měla provaz na krku.

Pak jsme ji pozvali do pokoje. Ona nám řekla, že ji někdo napadl, že jí byly odcizeny všechny peníze, klíče od bytu a všechny doklady. Řekla, že se to stalo někde blízko našeho domu.

Ta žena, když přišla k nám do bytu, tak byla absolutně v šoku. Hlas měla ochraptělý, ale to přičítám tomu provazu na krku. Požádala nás, zda bychom byli tak laskaví a přerázli jí ten provaz kolem krku. Na provaze bylo vícero uzlů. Děti, které také přišly za námi do pokoje, pak přinesly nůž a já jsem provaz přerázl. Provaz nebyl utažen až tak úplně těsně, smyčka byla vzadu na krku. Když jsem ho přerázl, tak zůstala na krku té ženy rýha.

Pokud se jedná o tu ženu, tak ta bydlí na stejném patře v domě jako my. Já ji znám podle vidění. Myslím si, že zvonila u více lidí, ale jenom my jsme jí otevřeli. Ta žena pak zavolala policii a říkala, že má strach, aby jí někdo nevykradl byt, a proto jsme se přesunuli z pokoje do haly, kde jsme otevřeli dveře a pozorovali chodbu k jejímu bytu.

Hovořila o tom, že ji přepadl jeden mladý muž, že měl nějakou černou bundu. Konkrétně kde k napadení došlo, to neříkala. Říkala, že šla od tramvaje domů a že byla velice blízko domu, když byla přepadena.

Teprve, když přišla policie, tak těm vysvětlovala podrobnosti a říkala, že to bylo kolem půlnoci. Načež ten, co ji vyšetřoval, se

podíval na hodinky a říkal, že to bylo asi hodinu, co byla přepadena.

Pokud se týká toho, zda jsem náhodou neslyšel z ulice nějaký hluk nebo volání, tak mohu uvést, že jsem neslyšel nic, že jsme s rodinou spali a vzbudil nás až zvonek u dveří. My máme ložnici na opačnou stranu než do ulice.

Ještě bych chtěl říct, že když ta žena přišla, tak z ní žádný alkohol cítit nebyl. Až teprve u nás doma se chtěla něčeho napít, tak jsem jí nabídl vodku, ale té se pouze dotkla a nevpila ji, vodka tam zůstala tak jak jsem ji nalil až do příchodu policie. Ještě se nás ta žena ptala, zda nemáme cigarety, tak jsem jí je dal...”

TO DRUHÁ ŽENA TĚ OSUDNÉ NOCI UŽ TAKOVÉ ŠTĚSTÍ NEMĚLA

A opět je jako první volán na místo činu k ohledání mrtvé policejní lékař pplk. MUDr. Karel Vomáčka, který si do svého pracovního diáře poznamenává:

„Krásné májové jitra. Probouzím se bez budíčku, který obstarali nepřeslechnutelní ptáci. Stejně nepřeslechnutelný je i zvuk telefonu, který mě zastihne nad kávou a kusem tvarohového koláče – pojeďu na Prahu 9, kde se měla stát sexuální vražda.

Auto mě veze na malé – teď v květnu zelené, rozkvetlé sídliště. Na předzahrádce jednoho domu mě ale už nic hezkého nečeká...

Ne, to není možné, vždyť to je Věra, poznávám v ležící obnažené ženě mou známou kolegyni doktorku Věru Fikarovou. Po chvíli už jen rutinně diktuji do diktafonu:

„Tělo ženy ve stáří asi 30 let leží na zádech v těsné blízkosti vchodových dveří domu, ve kterém bydlí. Na levé straně hlavy se nachází tržně zhmožděná rána nerovných okrajů, procházející všemi měkkými pokrývkami lebními. Rána je asi 3 cm dlouhá a 4 mm široká. Na dolní části spánkové kosti a na levé lící kosti je značnější hematom.

Kolem krku je pevně utažené utržené ramínko od podprsenky, pod bradou uvázané na dva uzle. Tělo zavražděné je od prsou dolů zcela obnaženo, bílá mikina, bílý svetr i hnědo béžový balonový plášť jsou vysoko rozhaleny, vyhrnuty nad prsa, částečně podhrnuty pod tělem. Pouze na nohou má zemřelá žena obuty boty, byly to mokasíny s vysokým a masivním podpatkem. Po zutí bot zjištěno, že mrtvá má na šlapkách chodidel jemný písek.

Kolem otvoru do pochvy se nalézají bílý sekret, pravděpodobně sperma, patrně i na dlaždici pod genitálem. Lze konstatovat, že smrt nastala násilím druhé osoby asi kolem půlnoci, a to udušením z uškrcení. Jde o typicky sexuální vraždu...“

7

Dvě stě na kluka

Je krátce po třetí odpoledne a já spěchám na schůzku s Jirkou Markovičem, kterou tentokrát máme v jednom baru v Ládví, blízko Jirkova bydliště. Vybíhám schody z metra a už ho vidím, jak na mě čeká – zase usměvavý – zdravíme se a odcházíme do blízkého baru – on na jedno a já na kapučínko.

A na povídání o Jirkovi a jeho životě a jeho případech – tak vzdálených a přitom tak živých, když o nich začne vyprávět.

„Nedá mi to se nezeptat na pokračování případu vraždícího maniaka, mladistvého Jirky.

To muselo být šílené, co? Další dvě vraždy, i když jedna nedokonaná a vy pořád nic!“

„To si piš, to byly denně porady a denně se prostě určilo, co se bude dělat, i písemně se to zpracovávalo a prostě – tam od techniků, co potřebujeme – zajištění dalších stop. A všechno to šlo přese mě samozřejmě.

Já jsem musel vyslýchat ty svědky – to byly stovky lidí, ale pozor, já jsem na to dostal Edu Kropáčka k ruce, toho mě tam poslal Suworov, a Eda byl mladej, takovej divočák a ten lítal jako hadr a toho jsem si řídil v té době, no a potom mně k tomu přidělili dalšího vyšetřovatele do toho týmu. A byl tam také Pepík Doucha – ten tam přišel z úřadu vyšetřování republiky, když to začalo bejt hustý.

On tam přišel, a říkal – hele, Jirko, já se ti do toho nebudu srát, když ode mě budeš potřebovat nějaký ty výsledky, tak já ti je udělám, ale řídit si to musíš ty.“

„Kolik vás to teda pak nakonec dělalo?“

„Dvě stě!“

„Dvě stě lidí to dělalo?“

„No né, počkej, my jsme byli v podstatě tři vyšetřovatelé a dvě stě operativců.“

„A ti operativci, to je kriminálka?“

„No jistě, chlapi z kriminálky, kteří na tom makali, plus technici, takže tým měl okolo dvou set lidí a já musel řídit svodky a pročítat výsledky. Ale ty důležitý výsledky jako rodiče, příbuzní a podezřelí jsem si samozřejmě dělal sám.“

„Ale v takovém závažném případě se jedná o stovky, možná tisíce výsledků, co?“

„Pozor, tam je ale rozdíl mezi výsledkem a vytěžením, protože vytěžení, to byl na úřední záznam ten vytěžený člověk a to nemá tu právní hodnotu. Kdežto výslech – tam má svědek nějaká práva a povinnosti a to se dá použít jako důkaz a je tam i ta hrozba křivého svědectví.“

„A kdo rozhodl, jestli to bude výslech anebo vytěžení?“

„No já přirozeně – on mně přinesl ten záznam a já jsem řekl, toho tady chci zejtra a toho jsem si také vyslechl. Však také pouze výslech od vyšetřovatele byl pro soud závazný.“

„To znamená, že jakékoliv jméno, které se v tom případě objevilo, se okamžitě prověřovalo.“

„A kdy nastal takovej nějakej zásadní zlom?“

„Tak to byla jednoznačně Milana Hudečková, která se přihlásila na výzvu – že byla před časem sexuálně obtěžována! A to bylo v tom samém místě v té rokli!“

„A on tam někde bydlel blízko?“

„No samozřejmě nad tím – přímo na Novodvorský, tam bydlel s rodiči, ale on už v té době byl na intru. Řekl doma, že jede na intr a pak se celou noc coural po městě. A ona ta Milana tam řekla krásnou věc…

Já jsem o tom jednal s psychiatrami, i se sexuologami jsem konzultoval tyhle věci, to je pochopitelný, a vyžádal jsem si od nich taky předběžný znalecký posudky. A Pavel Zemek, budiž mu čest a chvála, mně říkal: ‚Hele, Jirko, tohle? To je dospělák, já bych ho tipoval na takových dvacet až pětadvacet roků!‘

No a Hudečková do toho vnesla pěknou bordel, ta Milana, ne Milena, ale Milana, protože říkala, že když se s ní tam mazlil a tohleto, tak že on neměl vousy, on měl prostě chmýří.

TO BYL KLUK, KTERÝMU NEMOHLA BÝT OSMNÁCT!

To bylo děcko a navíc, když po ní potom chtěl nějaký prachy, řekla mu: ‚Já mám jenom šest korun.‘ A on: ‚Tak mně je dej!‘ Aniž by jí šáhnul pro peněženku nebo pro něco takovýho.“

„Mně stejně, Jirko, nejde do hlavy, jak může patnáctiletý kluk mít takovou sílu?“

„On útočil zezadu tak, že předloktí hodil kolem krku, zafestoval si to pravou rukou a začal couvat, rozumíš? Čili tím pádem to bylo jasné! Já jsem si to nechal předvést na sobě, dokonce od něj. To jsou totiž věci, který jsou zajímavý. A podobný styl měl i mnohonásobný vrah Láda Hojer.“

„Mně ale stejně není jasné, že třetí obětí se stala policajtko – doktorko, kde by člověk předpokládal přinejmenším účinnější obranu, co říkáš?“

„Neměla šanci! Jak ji takhle přepadl a začal škrtit a couvat, tak byla v šoku, obranné reflexy přestávaly fungovat a dostávala se do polobezvědomí, a když ji měl v podstatě na úrovni břicha a udělal ještě dva kroky zpátky, tak byla na zemi...“

On ji měl napřed za tím keřem a potom, jak se probírala, tak mu řekla, že teda půjdou k ní a věděla, že tam má tátu a bráchu, tak tam zařvala pomoc! – a tím si to prakticky podepsala.“

8

16. května 1985

čtvrtek

Město se už dávno probudilo do nového dne a slunce svými teplými paprsky vykouzlilo úsměvy ve tvářích lidí spěchajících do každodenní ranní práce. A protože byl čtvrtek a tím pádem víkendové volno na dosah, mladá hezká žena, přibíhající k obchodu Ovoce – zelenina, doslova zářila. Z kabelky vylovila klíče a ani tři těžké rolety, které musela zvednout, jí na jarní náladě nic neubraly. Muž v kravatě s diplomatkou se za ní zálibně otočil, když odemykala krám a vcházela dovnitř.

O několik ulic dále v malém kadeřnictví zvoní telefon:

„Neke? Opravdu? A jak vypadaj? Irenko, ty jsi zlatíčko, to víš, že přijdu, teď tady mám malíře, my dnes malujem, víš, ale před jednou jsem u tebe a hned si je zkusím.“

Asi o hodinu později vchází starší paní do vrátnice státního podniku, kde hovoří s vrátnou, mající ten den službu:

„Že nepřišla? To není možné, vždyť ráno odešla jako vždycky,“ diví se znepokojená paní.

„Ale já jsem s ní mluvila naposledy včera, když šla domů, víte, ona se tady vždycky zastaví, když jde z práce a zrovna včera se mně svěčila, že se teď ráno docela bojí, když tady řadí ten vrah, však víte, jak o tom teď všichni mluví. A já jí na to říkám – Mar-to, tak chod' později, když máš strach. Možná, že se u někoho zastavila a teprve přijde, podívejte, že ani na píchačce nemá příchod,“ a vrátná ukazuje utrápené paní docházkový lístek její dcery Marty Michalčkové.

Na hodinách je půl jedné a pět minut, když vchází žena z kadeřnictví do obchodu s ovocem a zeleninou:

„Ahoj Marcelo,“ vítá ji mladá prodavačka.

„Počkej, já tady obsloužím tohohle pána a hned se ti budu věnovat,“ a obrací se na zákazníka.

„Kolik jste říkal kilo?“

„To je v pořádku, Irenko, klidně si to vyříd' a já si zatím odskočím.“

Marcela otvírá postranní dveře vedoucí z krámu kamsi do sklepa.

Na záchodě ve sklepě si zapíná kalhoty a splachuje.

„Copak jsem blbá nebo co? Jako by v tom výklenku ležela noha?“ A jde se podívat blíž.

„I R É É N Ó Ó Ó!!!“ křičí Marcela na celý barák a stojí jak solný sloup.

To už seshora přibíhá prodavačka Irena a spolu pak vyděšeně hledí do výklenku na ležící svlečenou ženu s roztaženými nohama a podivně ovázaným krkem...

MARTA UŽ DNES DO PRÁCE NEPŘIJDE.

9

Další v pořadí

Na 1. oddělení je toho dne už od rána docela šrumec – od poslední vraždy neuplynulo ještě ani 14 dnů a vrah je stále na svobodě a může vraždit dál...

Krátce po poledni na stole Jiřího Markoviče, uprostřed hromady spisů, protokolů, dokumentů a bůhví čeho ještě, vedle popelníku plného vajglů, začne pronikavě zvonit služební telefon.

Markovič típne toho dne už kolikátou cigaretu v řadě a jak se natahuje pro sluchátko, tak převrhne hrnek s kafem, našťestí už vypitým.

„Do pr... Markovič, slyším... Né! Kde? Hlavně s ničím nehejbejte, jedu tam!“

Položí sluchátko, zapaluje si cigaretu a hned vytáčí krátké číslo:

„Jirka, máme výjezd. Jo, další zavražděná. To budu vědět až na místě činu. Víím, víím... Dám vědět, hned jak se vrátím.“

A pro sebe si zabručí: „To víím taky, ale já ho dostanu!!!“

10

Oči

Před obchodem Ovoce – zelenina je rušno, zpráva o vraždě se již roznesla rychlostí blesku a proto policie drží řadu zvědavců v uctivé vzdálenosti. Skupinku tří kriminalistů vedenou menším, na pohled zcela obyčejným chlápkem, tam ovšem hlídkující policista pouští okamžitě a uctivě.

Na místo činu se totiž právě dostavil major Jiří Markovič – legenda pražských vyšetřovatelů 1. oddělení, neboli mordparty, jak

je také toto oddělení nazýváno. I když... „Radši bych přišel kanálem,“ pomyslí si Markovič vzhledem k výsledkům dosavadního bezvýsledného vyšetřování... a schází pomalu do šera sklepa.

Ve výklenku pod schody leží tělo ženy zcela obnažené, oblečené pouze do punčoch bez podvazků a potrhaných indických šatů. Nohy doširoka roztažené a pokrčené v kolenou, a tak zaklíněné o zeď. Kolem krku má žena utaženo několik škrtidel od pásku přes podprsenku až po svetr, který je ještě z části vecpán do jejích úst, jako by si vrah chtěl několikanásobně pojistit její smrt. V nártu pravé nohy jsou navlečeny bílé dámské kalhotky. Oči jsou mírně pootevřeny – a jakoby stydlivě a vyčítavě hledí strnule do tváří všech přítomných...

„Další v pořadí a kolik jich ještě bude, než tě dopadnu?“ pomyslí si Markovič, když se pečlivě rozhlíží po špinavém sklepe starého činžovního domu.

„Zatím unikáš, ale už jsem ti na stopě. A nebude to dlouho trvat – to ti slibuju.“

Tato poslední úvaha však platila spíše mrtvé mladé dívce. Major Markovič se zahleděl do jejích pootevřených, kdysi krásných a teď zcela vyhaslých očí...

11

Růže pro Ludmilu

„Takže další vražda, v pořadí čtvrtá, když, jak říkáš, i nedokonaná se počítá, během prakticky jednoho měsíce! Jak jste se cítili? No to muselo bejt strašný, co?“ ptám se během našeho rozhovoru v příjemném baru.

Jirka dopil pivo, utřel si pusy a sáhl po další cigaretě. Zapálil si, pohlédl na mne, usmál se a pokračoval: „To se ani neptej. U tý Michalčíkové jsme už byli všichni bílí. Ta ohledačka tam, to bylo něco hroznýho!“

„To si dovedu představit – MONSTRUM, který obchází Prahou. To musel být na tebe takovej tlak hroznej, ale i tvůj vnitřní tlak. To už si pak začneš říkat, tak my už jsme tady úplně na kulový a ten nám tady vyvraždí půl Prahy...“

„To byl tlak a teď ještě navíc tady bylo obrovský množství lidí před spartakiádou. Celkově se to tady zvětšilo, tady byl daleko větší stav, a to bylo ještě horší, protože to mohl taky dělat venkovan, kterej se nastěhoval do Prahy těsně před spartakiádou.“

„To máš pravdu, to muselo bejt šílený – a neměli jste furt nikoho.“

„No to už bylo fakt hustý, obrovsky hustý – Carda, generál a policejní šéf kraje a Prahy, si nás sezval, celé vedení tohohle případu, na poradě a teď se řešilo, že je ohrožena celá spartakiáda. Dovedeš si to představit, to byly miliardový záležitosti, tady tohle to a teď ženský začaly odmítat přijet, že do Prahy nepojedou. Takže, on si nás sezval a dal nám každému odměnu, člověče, a my jsme odcházeli, ksichty protažený, protože jsme dostali odměnu v podstatě za to, že ho nemáme. Dodneška na ni vzpomínám – to byla nejllepší odměna, co jsem kdy dostal. Je pravda, že ta odměna byla za dosavadní práci, a je pravda, že jsme makali od nevidím do nevidím a i tam, kde jsme neviděli, ale stejně...“

„A ta Milana, ta se přihlásila po tý první nebo až po tý druhý vraždě?“

„To bylo až po třetí, protože ta druhá, to byla v podstatě dvojvražda. A Michalčíková byla poslední.“

„Ale to už jsi tenkrát tušil, že to bude nějakej mladík?“

„No né, já jsem věděl, že je to mladej kluk, a potom jsem dostal tu Šimovou od Martinčíka, protože já jsem si stahoval

všechno, co mělo spojitost s přepadením ženských, ke mně na stůl a on mně přines takovej malinkatej záznam o tom, že se mu nelíbí tady ten případ na osmičce, jak ho vyšetřovali, že spíš tam vidí dokonce pokus vraždy. A to byl kolega z kanceláře, kterej dělal na vraždách. Já jsem si ji nechal přivést, a když jsem ji vyslyšchal, tak už to bylo velice zajímavý a bylo to natolik zlomový, že jsem ti to tady přinesl, ať si to také přečteš.“

A podal mi přes stůl:

Protokol o výslechu svědka

V Praze dne 13. května 1985
v 12.40 hod.

Byl vyslechnut Ludmila Šímová, nar

Před započatím výslechu byla svědkyně řádně poučena dle výše uvedených ustanovení trestního řádu. Poučení porozuměla a k věci uvádí následující:

Dne 1. dubna 1985 jsem v odpoledních hodinách, opravuji, v asi 21.00 hod., navštívila vinárnu U zlaté konvice v Praze 1, kde jsem byla ve společnosti svého známého, kterého znám pod přezdívkou „Mário“. Z vinárny jsme odcházeli spolu asi v 02.30 hod dne 2. 4. 1985 a rozešli jsme se na refýži tramvaje v Praze 1, ul. Vodičkova, kde jsem já nastoupila do tramvaje číslo 14 a měla jsem v úmyslu odjet domů do Prahy 8, Pod bání č. 7. Vzhledem k tomu, že tato tramvaj mne zavezla do Prahy 7 na Dimitrovovo nám., byla jsem nucena z ní vystoupit a hledat další spoj, který by mne do bydliště dopravil. Z tramvaje celkem vystoupilo 5 lidí, a to já, jakýsi mladý pár, další člověk, jehož jsem si nevšimla a jeden mladík. Já jsem začala studovat jízdní řády tramvají, ale protože jsem nezjistila, která tramvaj by mne odvezla domů, otočila jsem se,

a když jsem zjistila, že na refýži jsem již sama, pouze s tímto mladíkem, zeptala jsem se jeho, zdali neví, jak bych se do bydliště dostala. On mi řekl, že to zde náhodou velice dobře zná a nabídl mi doprovod k další stanici tramvají. Společně jsme proto šli na zastávku do ul. Dělnická, ale protože nám zrovna jakási tramvaj odjela, pokračovali jsme přes Libeňský most směrem do Libně.

Ten mladík mi řekl, že má čas až do 06.00 hod. ráno a že mne tedy doprovodí dál. Šli jsme spolu prakticky až před dům, kde bydlím. Cestou si se mnou vyprávěl, řekl mi o sobě, že se učí v učilišti v Kladně, konkrétně, že to učiliště má být asi 8 nebo 12 km od Kladna. Říkal, že je mu 16 let a že se učí II. rokem.

Dále říkal, že dostal 4 z chování a proto byl podmíněčně vyloučen z internátu. Vyprávěl mi, že sníženou známku z chování dostal proto, že on spolu s kamarády přivazovali některé ze spoluučňů na internátě k postelím a k radiátorům a další poklesky, celkově se mi zdálo, že toto své jednání na učilišti se snažil zlehčovat. Čím se učí, to jsem z jeho vyprávění nevyrozuměla. Dále jsem se dozvěděla, že ačkoliv bydlí na internátě u Kladna, má v Praze matku, od které právě odcházel. Ve které pražské čtvrti jeho matka bydlí, nevím a nyní si vzpomínám, že mi snad taky říkal něco o tom, že již fáral v dole a tak je pravděpodobné, že by se mohl učit horníkem.

Tento mladík se mi nepředstavil plným jménem, pouze mi řekl, že se jmenuje JIRKA, já jsem mu řekla rovněž pouze svoje křestní jméno. Vzpomínám si, že mi říkal o tom, že dříve měli na internátě poměrně solidního ředitele, ten však z funkce odešel a místo něj nastoupil nový ředitel, který je velice přísný. Celkově na mne tento mladík dělal dojem živého, temperamentního kluka, ale rozhodně na mne nedělal dojem nějakého „grázla“. Jeho slovní zásoba byla přiměřená k jeho věku a i prostředí, ve

kterém, jak mi říkal, se pohybuje, tzn. učilišti. Rozhodně nepoužíval žádných vulgarismů. Byl mnohomluvný, hovořil spontánně a připadalo mi, že se trochu chvástá, zejména tehdy, když hovořil o svých malérech na internátě. Pokud jsem hovořila já o tom co dělám a že mám v plánu studovat, do hovoru se nijak nezapojoval, pouze pasivně naslouchal.

Takto jsme spolu došli až do místa mého bydliště. Zde jsme mohli být zhruba odhadem v 03.45 hod. Vytáhla jsem klíče z kabelky s úmyslem odemknout dveře domu. On se však postavil do dveří, přitom mi řekl, že to nebude zadarmo, že mě doprovodil.

Chtěla bych ještě uvést, že k určitému náznaku případného násilného jednání, byť pouze slovního, došlo již v době, když jsme procházeli ulicí Proseckou a odbočovali směrem do ul. U pekařky. Tehdy mi řekl, že jsem měla štěstí, že jsem se na něj sama obrátila s dotazem, jak se dostanu domů, protože pokud bych to neudělala, byl by mne oslovil sám, anebo by šel za mnou a někde za rohem by mne praštil a udělal by se mnou to, co by udělal každý mužský. Přitom že by mi vzal taky peněženku, protože nemá peníze na vlak. Já jsem mu na to řekla, že žádné peníze nemám, na to on mi odpověděl, že snad ty dvě koruny na vlak bych měla. Říkala jsem mu, že nevěřím tomu, že to myslí doopravdy a on na to zareagoval otázkou: „Ty mi nevěříš, že bych to udělal?“ Ta jeho otázka se mi zdála být nepřiměřená k jeho dosavadnímu chování, cítila jsem z ní hrozbu.

Mezitím jsme přicházeli k našemu domu, kde mi, jak jsem již uvedla, začal bránit v příchodu ke dveřím do domu. Chvíli jsme se dohadovali o tom, jestli mě pustí dovnitř, bez toho, že by na mne nějak sahal nebo se mne snažil nějak napadnout. Podle mého odhadu to dohadování mohlo trvat cca 5 minut, déle to netrvalo, pak po mně sáhnul rukou, jako kdyby mě pohladil po hlavě, pak mě

nějak chytil, natočil mě zády ke stěně, o kterou se opřel, začal mě osahávat na prsou i na přirození pod kabátem přes oděv, přitom se mě snažil líbat, kousal mě do rtů a na krku se mi snažil udělat „cucflek“. Byl silně vzrušen, což se u něj projevovalo funěním a přes oděv jsem cítila, že má ztopořený pohlavní úd. Toto jeho jednání trvalo podle mého odhadu asi 15 minut, zdálo se mi to být dlouho, snažila jsem se jej od sebe odstrkávat oběma rukama, říkala jsem mu, ať toho nechá, že to nemá význam, snažila jsem se mu domluvit, odstrčit jsem jej však od sebe nedokázala, neboť měl hroznou sílu. Celou tu dobu jsme stáli opřeni o zeď.

Potom se mi podařilo se mu vysmeknout, vyběhla jsem před barák a ostře jsem mu řekla, ať zmizí, nebo že budu křičet o pomoc. Přitom jsem skutečně několikrát zakřičela o pomoc, na to on odstoupil od vchodových dveří domu a řekl mi, ať tedy klidně jdu.

Protože mi uvolnil cestu, šla jsem kolem něho ke vchodovým dveřím. V okamžiku, kdy jsem chtěla zasunout klíč do zámku a vchodové dveře si odemknout, uchopil mě zezadu oběma rukama za krk a to tak, že palce svých rukou měl na mé šíji, a ostatními prsty mi sevřel hrdlo, a to tak, že jsem nemohla ani křičet, ani dýchat. Přitom se na mě zezadu celým tělem přitiskl. Snažila jsem se v prvních chvílích odtrhnout jeho ruce ze svého krku, ale fyzicky jsem na něj naprosto nestačila a navíc mě začaly opouštět síly. Byla jsem velice malátná a podlamovala se pode mnou kolena. Jeho sevření nepovolovalo ani v okamžiku, kdy jsem poklesla do dřepu a pak jsem ztratila vědomí.

Mé bezvědomí nemohlo trvat dlouho, když jsem se probírala, ležela jsem, hlavu jsem měla opřenou o zeď. Předstírala jsem dále mdloby, ale vnímala jsem, že mladík vzal moji kabelku, do té dal svazek klíčů, který jsem již před tím zasunula do zámku domovních dveří a toto všechno si dal do své tašky. Potom nevím již v jakém to bylo přesně sledu,

ale mám takový dojem, že nejprve se snažil mne oživovat, a to naprosto laickým způsobem, kdy mi začal foukat do úst. Víím, že jsem v té době ležela, jak jsem již uvedla, s hlavou opřenou o stěnu, na zádech s mírně pokrčenýma nohama, on mi tělo narovnal, zejména nohy a hlavu položil na zem a potom asi 3x mi foukl do úst a snažil se mi, nevím jestli předtím nebo potom, stahovat kalhoty, rozeplnul mi zip, kalhoty se mu však stáhnout nepodařilo, protože se mu nepodařilo mne nadzvednout.

Ležela jsem v té době v těsné blízkosti domovních dveří podélně, ve vzdálenosti hlavou snad 20 cm ode dveří. Pamatuji si, že mě v té době opět osahával na prsou i na přirození, nesnažil se mi však dostat pod oděv. Já jsem pak po chvíli, kterou nedokáži odhadnout, otevřela oči a třásla jsem se, jednak zimou, jednak šokem.

Ten mladík, když zjistil, že jsem při vědomí, tak mě zvedl a opět postavil ke zdi. Zase mě u té zdi osahával, já jsem se třásla a říkala jsem mu, že je mi hrozná zima. Potom mi řekl, že když budu klidná a nebudu křičet, tak že můžeme jít dolů do sklepa. Já jsem mu slíbila, že křičet nebudu. Říkal mi také, že jestli nebudu svolná, tak že mě uškrtné úplně. Pak vytáhl ze své tašky mou kabelku, z ní vyndal klíče a podal mi je, předtím se však sám pokoušel s nimi odemknout vchodové dveře do domu a podal mi je, až když se mu to nepodařilo. Tu kabelku si dal zase zpátky do své tašky. Já jsem odemkla vchodové dveře domu, ten mladík šel přede mnou, vyšli jsme asi 3–4 schody na první podestu, kde jsou již byty. Ten mladík hledal schody ke sklepu, vzdálil se ode mě asi na vzdálenost 2 metrů a já jsem zmáčkla jeden ze zvonků u bytu č. 1. Na to zazvonění zareagoval ten mladík tím, že okamžitě z domu utekl. V době, kdy jsem zvonila, nebylo v chodbě domu rozsvíceno a když jsem šla k těm zvonkům, tak si ten kluk myslel, že jdu rozsvítit a řekl mi, abych nerozsvěcela.

Pak jsem odešla k sobě do bytu, kde jsem se zamkla. Kam ten mladík utíkal, to nevím, protože jsem směr jeho útěku nesledovala. Oznamit jsem to šla až dopoledne dne 2. 4. 1985 na MO-VB Libeň. Na žádost VB jsem pak byla prohlédnuta v Libni nějakým obvodním lékařem, který mi na krku našel nějaké zhmožděninny.

Ten lékař mi napsal pracovní neschopnost na tři dny, ale já jsem měla v té době volno, takže jsem prakticky v neschopnosti nebyla.

Jako poškozená jsem byla poučena při výslechu svědka na oddělení vyšetřování VB Praha 8 a připojila jsem se se svými nároky k trestnímu stíhání v případě, že bude pachatel dopaden.

Četla a souhlasí: *Ludmila Šímová*

„Teda, Jirko, to je hustý, to jste ho měli prakticky na lopatě,“ podíval jsem se na usmívajícího se Jiřího, když jsem to dočetl.

„No tak, až takhle asi ne, ale ohromnej posun tam bezesporu byl,“ pokýval hlavou Jirka.

„Jednak nám ho celkem podrobně popsala, což se shodovalo s výpovědí Milany, ale hlavně! Ona mně řekla i o tom učilišti u Kladna a tam bylo jediný učiliště – Stochov, že jo, no takže z tohotole už jsme vycházeli a tam jsem si začal říkat – to není možný, to musí bejt on!“

„A mezitím jste vyslyšali i ty další holky, vždyť těch výsledků musely být mraky, co?“ skočil jsem mu do řeči, jak jsem byl napnutej v očekávání dopadení sériového vraha.

„To bylo asi dvanáct těch případů – ta napadení a přeapadení různá, ale jenomže ty ho neviděly a nepopsaly ho, ani jedna z nich ho nepopsala.“

„Ani při identikitu na něho neukázaly?“

„Ne, nemohly, protože ony ho neviděly, on totiž zásadně útočil zezadu a třeba i šutrem do hlavy, takže z toho nic nebylo.“

„A on šel vlastně jenom s těmahle dvěma holkama, s tou jednou šel domů a s tou druhou v podstatě také...“

„No jasně – napřed ji položil a pak doprovodil.“

„Ale říkal jsi, že ti nadřízení říkali, že jsi vedle – že to přece nemůže být nějaký usmrkanec.“

„To jim řekl Pavel Zemek a říkali to psychiatři, tam jsme se na tom neshodli s Pavlem, protože já jsem říkal, že když mně řekla Hudečková, že neměl fousy, tak říkám, to je cucák – nějaký šestnáctiletý zob. A on né, né, do toho mně nepasuje.“

„A jak oni tohleto, jako, že nepasuje? Přece, když je vražda, tak jak ti může někdo pasovat? Když někdo někoho zavraždí, tak to přeci může být starej chlap jako mladej, né?“

„No počkej, já jsem po nich chtěl samozřejmě vyjádření ke stáří, jako profil – od těch psychiatrů, a tam se jednalo o ty způsoby a o všechny tady ty manipulace s tím, že teda je to zkušeněj starší chlap nebo starší kluk a oni mně ho dávali kolem pětadvaceti. 25–35 let tam bylo dokonce rozmezí, ale oni se většinou trefovali, to pozor. U Hojera se také trefili – oni dělali pro brňáky Máslovku, a tam dokonce Pavel napsal, že teda by se nedivil ani nekrofilii, no, a ona tam opravdu byla!“

„A po té třetí vraždě už se to rozjelo, co?“

„To jelo samozřejmě furt – celou dobu a do toho jsem já měl před státnicemi a tak jsem musel ještě studovat! K tomu!“

„To byla síla, Jirko, vždyť vy jste to objasnili za pár týdnů.“

„To opravdu byla síla, to ti řeknu, asi pět neděl to trvalo než jsme ho měli, tam nám to hlavně ztěžovalo, jak se neustále toulal Prahou a tak tam nenajdeš ani vztahovou otázku k místu. On sedl do tramvaje a jel jen tak s cílem nějakou ženskou dostat a navíc v té době neexistovaly žádný kamery, jako dnes.“

„Takže opravdu průlomový byl ten výslech Šimový?“

„Absolutně! Já jsem té Ludmile Šimové řekl rovnou: Že pokud to bude on, tak jí přinesu kytku růží!“

12

10 let

Ten krásný podzimní den ve čtvrtek ráno jsem pospíchal na setkání s Jiřím celý natěšený. Tentokrát jsme měli sraz v nakladatelství EPOCHA a tam já rád chodím, protože to tam voní knížkami. A nevadí mi, že si tam nakladatel Zdeněk s Jirkou společně vykuřují, mně to tam i tak stejně voní papírem. Když jsem si Jiřího po desáté vyzvedl, tak dilema: kam si půjdeme sednout, jsem vyřešil jednoduchou otázkou:

„Byl jsi někdy v HANY BANY?“ Tomu se upřímně divil – co to jako je, tak jsem ho vzal za roh do vyhlášené a mojí oblíbené študácké hospody. V HANY BANY jsme byli takhle po ránu jedni z prvních hostů a Jirka se divil ještě víc, jak je to tam pěkné a jak to, že to ani nezná, ale největší radost mu udělalo, že se tam může kouřit. Pohodlně jsme se usadili, objednali si ranní káfičko a pokračovali v rozhovoru o – troufám si říct – nejdiskutovanějším případě v dějinách československé kriminalistiky.

„No a tak po tom výslechu Šimové jste si to dali dohromady a rozjeli se do Stochova na učiliště?“ pokračuji otázkou v předtýdnem přerušném rozhovoru.

„Samozřejmě, tam se okamžitě zjišťovalo, kdo to může bejt – popis tam byl naprosto dokonalej, tam jsme měli dokonce i ná-kres jeho ksichtu, takže tam se jelo prakticky najisto. Pepa Dou-cha, ten to nemůže skousnout dodneška, že jsme tam nejeli spolu. Totiž po skončení případu přišla odměna z Ministerstva vnitra v podobě čtrnáctidenního zájezdu na Kubu! Ale ta od-měna byla určena právě těm, kdo ho zatýkali, a dodneška mně to Pepa vyčítá, že jsme tam tenkrát pro něj nezajeli spolu a po-tom se mohli válet čtrnáct dní u moře!“

„A proč ty jsi tam vlastně nejel?“

„No já jsem tomu velel, rozumíš, a já jsem tam měl lidi na to, aby mně tam pro něj dojeli a Pepa, ten mně seděl za prdelí furt – ... Jirko, tohle... víš? A tohle by jsme... Jéžíšmarjá, já, kdybych tam jel, tak on jel se mnou, to je jasný.“

„A koho jsi tam poslal?“

„Dva kluky z kriminálky, ale nakonec se zjistilo, že byli ze „státky“ tihle dva, takže tam dojeli kluci, který tomu hovno ro-zuměli a přijeli tam a našli mu tam občanku jedný tý holčiny a další kradený věci, takže nebylo o čem diskutovat.“

„A to jsi ho hned začal vyslýchat?“

„No to byla taky anabáze, protože se začal Carda dohadovat s mým nejvyšším šéfem, to byl Suvorov, o tom, kdo ho bude vy-slýchat? No a Suvorov prej vypěnil a říkal, kdo by ho měl jinej vyslýchat než Markovič? Ale jestli bude schopnej ho vyslechn-out, prý opáčil zase Carda.“

„A jako proč, tomu Jirko nerozumím, proč bys nebyl?“ To-muhle jsem se opravdu podivil a pohlédl jsem na Jirku, který se při těch vzpomínkách docela rozohnil.

„On myslel, jako jestli mám na to, abych byl schopnej ho vyslechnout, protože on tam měl stáťáky, rozumíš jako Státní bezpečnost, a že by ho někdo z nich mohl vyslychat, ale na to ho Suvorov poslal do prdele!

A oni pak seděli dole v kanceláři u Suvorova a výslechová místnost byla s nimi propojená kamerami a tam prej sedělo asi patnáct papalášů a hodnotili to, samozřejmě při flaškách a tam jistě prolétlo tenkrát něco panáků!“

„A jak probíhal vůbec ten samotnej výslech?“ ptal jsem se dále, když jsme se oba zasmáli – Jirka, jak si na to vzpomněl a já, jak jsem si to živě představoval.

„Když mně ho přivezli, tak jsem nechal přinést tři kávy, protože mně to tam zapisoval jeden kluk a před obhájkyní mu povídám – vyber si, který chceš, protože, rozumíš? Já jsem si hlídal každej moment, kde by to mohlo bejt napadnutelný, protože to je nebezpečný až hrůza a pak jsem ho začal vyslychat a protáhlo se to až do čtyř do rána.“

„To jsi ale udělal dobře takticky, že jsi to protáhl až do rána, že ti to vlastně vysypal všechno začerstva.“

„No né, tam obhájkyně už na mě vystartovala po dvanácté hodině v noci, že je to mladistvej a že to budeme muset ukončit! A já jí na to povídal, dobrá, paní doktorko, podívejte, já udělám jednu věc, zeptáme se jeho a tak jsem se ho zeptal: Jirko, hele, jseš hodně unavenej, nebo můžeme pokračovat? A on říkal, já jsem zvyklej v noci, to mně nedělá žádněj problém. To mně stačilo na to, abych prostě obhájkyni odstranil z tý pozice, že by mě napadala. A já jsem to dokonce zapsal i do protokolu, tu naši rozmluvu, a potom už jsem jel, protože tam začaly padat ty loupeže a on mně řekl, kde jsou všechny ty věci a já jsem dojel v podstatě jedním protokolem celou jeho trestnou činnost, protože já jsem si říkal, zejtra se mně může zabejčit – stačí, že půjde

jenom do vazby, někdo mu tam něco nakecá v tom smyslu: řekni, že jsi to neudělal, že jsi byl k tomu donucený a já budu mít prd, protože další případy už nebudou, protože o těch jsme ani nevěděli, že mají souvislost.“

„A na co ona ta advokátka pak hraje, když ví, že se přiznal a všechno je jasné?“

„Na trest, samozřejmě na výši trestu, ale tady v tomto případě obhajoba neměla moc šancí a já jsem jim je taky nedal. Ale ona byla taková seriózní ta obhájkyň a my jsme spolu jednali velice na rovinu a velice otevřeně. Navíc to bylo taky ovlivněné trošičku tou spartakiádou a tlakem veřejnosti a já si myslím, že i obhájce ten tlak cítil, takže ono je to složitější než si člověk dokáže představit.“

„A tím, že jste ještě pak zajistili věci, které se toho týkaly, tak to vám také pomohlo, že?“

„No jistě, protože v každém protokolu jsem ještě trval na tom, aby mně přesně popsal místo, kam to uklidil a my jsme to tam potom také nacházeli při prověrkách výpovědí.“

„A ty prověrky se dělají za jak dlouho po zadržení?“

„Hned druhej až třetí den. Takže jsme se akorát vyspali a hned jsem nařídil vyšetřovací pokusy, kde jsme napřed objeli celou Prahu a místa, kde teda jsou věci, rozumíš? Čili, on nám označil místa, kam co odházel, dokonce něco hodil do odpadový kanalizační šachty a tak se to otevřelo a on tam byl prstýnek, náramek a občanka té paní Štěpánkové anebo jsme jeli na další místa, co on určil, tady u nádraží a on tam šáhnul pod nějakou dlaždicí a vytáhl občanky a tak jsme to všechno objeli a on nám ukázal všechny ty materiály jako kabelky a další věci, o kterých jsme vůbec nevěděli, kde jsou, a to byly důkazy prostě neotřesitelný a tím to bylo všechno už ložený. Ale potom ty rekonstrukce, ty

byly háklivé v tom, že se to obvykle provalilo – vždycky to někdo prásknul a tam přišly obrovský davы lidí a ti křičeli VRAHU a ZABTE HO a chtěli ho lynčovat, takže policajti to museli držet, no a teďka dělej s ním – já jsem si ho hlídal jak očičko v hlavě, ale před tím davem, to vůbec nebyla sranda.“

„A co on? Byl klidnej ten Jirka při tom všem?“

„Ale jo, on byl v pohodě a já jsem dělal všechno pro to, abych ho v pohodě měl, to beze sporu, protože mně na tom záleželo nesmírně, aby on byl v klidu.“

„On si asi neuvědomoval, co ho potom čeká ve vězení, co?“

„A taky věděl od svý advokátky, že ho čeká jako mladistvého maximálně deset roků.“

„Ale já myslím, že nevěděl, co ho čeká od bachařů a spoluvězňů – to, jak oni se chovají k těm, co něco takového provedou dětem nebo ženským.“

„Tak tohle určitě netušil, jemu totiž něčím pohrozit, tak to bylo celý v hajzlu, takže já jsem byl rád, že takhle spolupracoval.“

„Ale teď, jak mně to celé vyprávíš – tak oni se ti vrahové snad tím i chluběj a chovají se jako celebrity nebo co?“

„No jistě, že exhiboval, ale nebyl sám, to se povedlo už u tý uříznutý hlavy v Hostivaři, ten Miňuk, exhiboval u soudu, blbec, a dostal o pět roků víc než by dostal normálně, jenom proto, že se tam začal předvádět, jak ho umlátil, protože tam byl soudu dav lidí a on potřeboval ze sebe udělat chlapáka a hrdinu.“

„Ale po těch rekonstrukcích, s tím, že se přiznal, jak se to dlouho ještě vyšetřuje?“

„Tak tam běžej hlavně znalecký posudky a všechny tyhle věci kolem toho, ale v tomhle případě to bylo celkem rychlý. Takže já tady dodělal tuhle část, vyžádal jsem si znalecký posudky, musel jsem doštudovat, napsat návrh žaloby a potom jsem měl akorát tejden na to, abych měl přípravu na státnice, protože já jsem předtím neměl čas. To si pamatuju, že jsme tenkrát bydleli v Ďáblicích, manželku Evu jsem poslal do Vršovic, postavil jsem si na stůl stovku cigaret a napřed jsem pil kafe, ale když vypiješ za sebou pět kafi, tak mně bylo na zvracení a někdo mně poradil, že lepší je čaj, a tak jsem si dělal magoráky – to dáš tři až čtyři pytlíky do jednoho půllitrovýho hrnku! Ale je zajímavý, že potom, člověče, mně to myslelo a já jsem věděl, co čtu a vydržel jsem strašně dlouho. Akorát, že po státnicích jsem odpad, to už jsem nějak nevydržel!“

Jirka dokončí větu, dopije pivo, mrkne na mě a usmívá se. A já, neschopen slova, na něj zírám – co všechno tenhle člověk dokázal a jak o tom dokáže mluvit: jako by to nic nebylo!

„Ty jsi tedy udělal státnice a Jirku odsoudili. Na deset let. A to jsou nějaká speciální vězení pro mladistvé?“

„Né, jeho ještě s nějakým klukem z Hradce, kterej zavraždil dva kluky, umístili do speciální cely ve Valdicích. Tam se jednalo zejména o ostrahu, protože Valdice jsou trojka, že jo, nejvíc hlídanej kriminál u nás. Takže šel tam, ale tam mu taky zřejmě pomohli k tomu, že... teda... byl... kastrovanej!“

Jirka tam byl neustále znásilňován a bit, což se vrahům žen a dětí ve vězení stává.

Po propuštění z výkonu trestu prodělal jak biologickou, tak farmakologickou léčbu včetně psychoterapie, tj. všechny typy léčení. Zprvu neměl povoleny žádné vycházky v areálu léčebny, později se mohl procházet s doprovodem a v závěru léčby mohl na propustku i mimo areál léčebny.

Operaci mozku odmítl: